

Haagsche Natuurhistorische Vereeniging.

Het bestuur dezer vereeniging is thans samengesteld als volgt: H. W. van der Weele, pres.; Joh. Ph. Tuyt, 2e pres.; H. R. Hoogenraad, 1ste secr.; J. W. Thierry, 2e secr.; A. Snijder Jr., penningmeester.

Aanmelding voor het lidmaatschap behoort te geschieden bij den 1sten secretaris, wiens woonplaats is te Rijswijk.

Cyclanthera explodens.

Aangaande uwe beschrijving over *Cyclanthera explodens* in de laatste aflevering der *Levende Natuur*, deel ik u mijne ervaringen van dezen zomer mede.

Als liefhebber-kweeker bestelde ik (ik meen in Januari) een collectie zaden van sierpompoenen bij den heer C. G. van Tubergen te Haariem. De collectie kwam in den prijs-courant voor onder de rubriek „moeszaden.”

Onder die pompoenzaden dan bevonden zich, platte zwart-bruine gebrokkelde voorwerpjes, gelijkende op stukjes boombast, tenminste volstrekt niet op den gewonen zaadvorm.

De enveloppen waarin de zaden verpakt waren droegen Deutsche opschriften.

Ik zaaide de zaden uit in de gematigde kas, in bladgrond, met een weinig kleizoden-aarde. De jonge plantjes waren zwak, en lichtgroen.

Circa begin Mei plantte ik de zes sterksten buiten uit op een open sterk bemest stuk grond, (naast de aardbezie-bedden) alleen beschermd voor Noordenwind. De plantjes waren toen 1 d.M. hoog.

Toen pas begonnen ze schik te krijgen. Na verloop van 2 maanden hingen ze in mooie festoenen neder van het hooge erwten-rijt, en besloegen begin Augustus verscheidene M². Uwe teekeningen en beschrijving komen volkomen overeen met wat ik gedurende dezen zomer hier had; alleen waren hier de bladeren iets ingesneden. Ook bij mij werden de vruchten rijp, de zaden zaten dan bevestigd aan een spil, midden in de vrucht. Samen droegen de planten een zestigtal vruchten. De vruchten zijn lichtgroen, hol, hebben enkele slappe stekels en zijn gemakkelijk in te deuken; dit viel mij dadelijk op, daar de meeste pompoenen hard en massief zijn.

Jammer, dat ik nu pas te weten kom, dat het een zeldzaamheid is, *C. explodens* buiten te kweken. Daar ik graag jaarlijks afwisseling heb, en alleen enkele heel mooie zaken, meerdere jaren achtereen verbouw, heb ik, toen alles gedood was door de nachtvorsten, de planten doen opruimen, en natuurlijk ook de vruchten.

Als u eens bij den heer van Tubergen mocht willen informeren, denk ik wel, dat u ze daar krijgen kunt; de prijs-courant voor het komend jaar heb ik nog niet ontvangen, anders kon ik het u stellig zeggen.

Zeist.

JOHAN BENNER.

Een winterbouquetje.

Even na nieuwjaar stond buiten in de vrije natuur de *Hammamelis arborea* reeds in de bloei. Wel waren nog niet alle bloemknoppen geopend; maar verscheidene vertoonden reeds de mooie, gele, lange, lintvormige blaadjes, die zoo aardig tegen het donkerbruin der kelk afsteken.

Ik plaatste een takje, waaraan nog zoo goed als alle knoppen gesloten waren, in een vaasje met gewoon duinwater; tevens zette ik er een takje van 't Peperboompje (*Daphne Mezereum*) en van de gele Kornoelje (*Cornus mas*) bij.

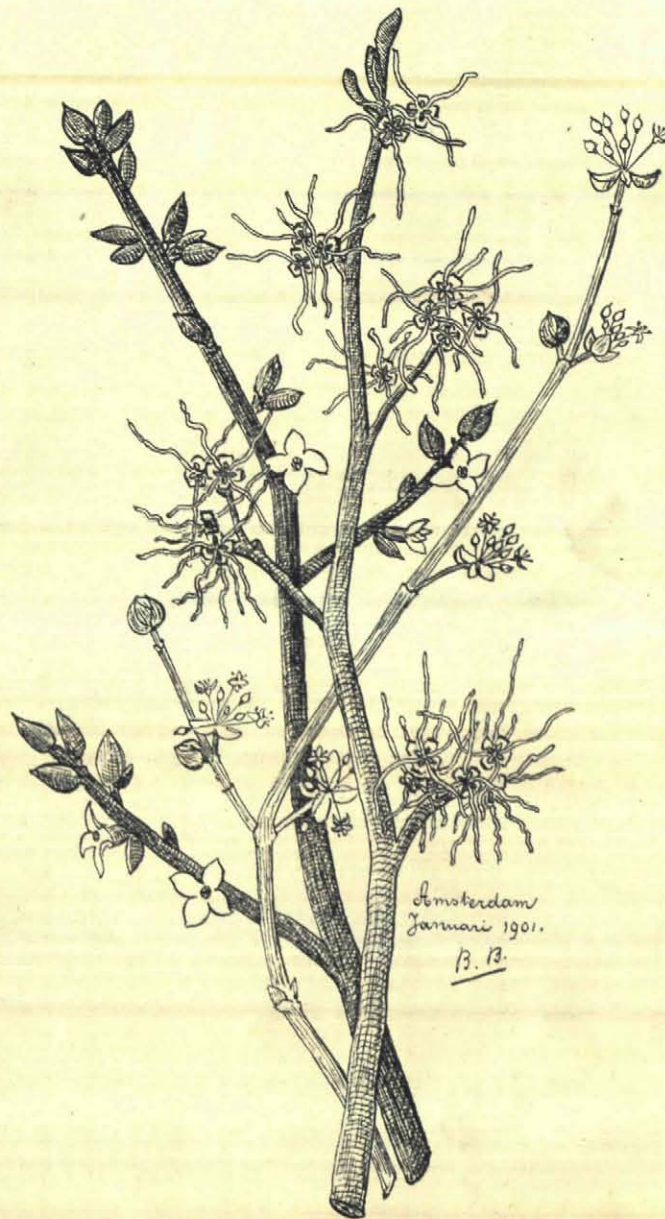
Zelden zag ik een fraaiër geheel, dan het bescheiden bouquetje, samengesteld uit deze drie vroegbloeiende heester-takjes. De kleur- en lijncontrasten harmonieerden op, ik zou haast zeggen, volmaakte wijze.

Maar daar zou ik in mijn enthousiastische lofspraak bijna vergeten te zeggen, dat zowel Peperboompje als Kornoelje nog in den knop stonden, toen ik ze meenam. Het duurde evenwel niet lang, of het eerste vertoonde zijn vierpuntige lichtpurperen sterren, met haar scherpen specerijachtigen geur. En kort daarna weken ook van de Kornoelje de knop-schubben uiteen en staken de kleine „speldeknooppjes” naar alle kanten, om zich weldra in kleine, vierbladige bloempjes te veranderen.

Wel vier weken heb ik genoeg gehad van mijn bloemen-vaasje. en telkens weer heb ik me verbaasd, dat deze sierlijke heestertjes niet méér in de tuinen en tuintjes voorkomen. Ze bloeien toch op een tijd, dat de natuur al heel weinig aanbiedt.

Wel is het niet geheel zonder bedenking, het Peperboompje een plaatsje in te ruimen; want het is vergiftig. Maar dat kan bij het publiek de reden toch niet zijn, want de eveneens zwaar vergiftige Oleander en de Gouden regen b.v. zijn behoorlijk geaccrediteerd. De beide laatste planten ziet men overal, en het Peperboompje heb ik nog maar zes of zeven maal van mijn leven gezien, waarvan eens in het wild in de duinen bij Velzen, en dan eens in een particulieren tuin, en wel aan den Amstelveenschen weg. De overige zag ik in Botanische tuinen of op kweekertjen.

Wat *Hammamelis* betreft, die is nog zeldzamer, en zelfs

Hammamelis, *Daphne* en *Cornus mas*.

aan ervaren bloemisten was deze heester onbekend; toch vonden ze het een sieraad voor elken tuin.

De gele Kornoelje eindelijk behoeft over veronachtzaming niet te klagen; die staat in alle parken en plantsoenen van alle steden. Daarover kunnen we dus kort zijn. Als straks, wanneer de boomen nog kaal staan, de zon een beetje kracht begint te krijgen, kan men de aardige gele bloempjes aan de bladerlooze takken zien staan.

Evenals de beide andere besproken heesters, teren de bloemen op het reservevoedsel, dat reeds den vorigen zomer is opgelegd. Dat hebben ze dus met allerlei voorjaars-, bol- en knolgewassen gemeen, en daardoor kunnen ze er dan ook zoo vroeg bij zijn.

B. Boon.